

ØKONOMI- OG
ERHVERVS MINISTEREN

12. januar 2010

**Besvarelse af spørgsmål 59 alm. del stillet af Erhvervsudvalget den
15. december 2009 efter ønske fra Ole Vagn Christensen (S)**

ØKONOMI- OG
ERHVERVS MINISTERIET
Slotsholmsgade 10-12
1216 København K

Spørgsmål 59:

På baggrund af artiklen i Børsen 4. november 2009: ”Udsigt til fortsat lave pensionsafkast i Danica” bedes ministeren kommentere, om det er i overensstemmelse med god forretningsskik, når Danica reklamerer over for kunder med tilbud om pensioner, uanset at afkastet ikke kan forventes at blive stort - bl.a. på grund af Danicas gæld til Danske Bank.

Tlf. 33 92 33 50
Fax 33 12 37 78
CVR-nr 10 09 24 85
oem@oem.dk
www.oem.dk

Svar:

Det følger af § 43 i lov om finansiel virksomhed, at finansielle virksomheder skal drives i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis indenfor virksomhedsområdet.

Der er fastsat nærmere regler om redelig forretningsskik og god praksis i bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder. Det fremgår af denne bekendtgørelse, at en finansiel virksomhed skal handle redeligt og loyalt over for sine kunder.

Det følger herudover af bekendtgørelse om information om livsforsikringsaftaler, at en kunde i forbindelse med aftalens indgåelse skal have en række oplysninger om det produkt, som den pågældende ønsker at købe.

Den omhandlede artikel vedrører pensionsprodukter, der betegnes gennemsnitsrenteprodukter. I et gennemsnitsrenteprodukt lover pensionselskabet, at pensionsudbetalingen under en række nærmere angivne forudsætninger udgør en bestemt størrelse. Heroverfor findes markedsrenteprodukter, hvor renten og dermed udbetalingen varierer afhængig af udviklingen på markedet.

Kunder, der vælger et gennemsnitsrenteprodukt frem for et markedsrenteprodukt, ”risikerer” derfor at ende med et lavere afkast end kunder, der placerer deres pensionsindbetalinger i et markedsrenteprodukt. Til gengæld er kunderne, hvis midler placeres i et gennemsnitsrenteprodukt, sikret en vis forrentning i form af en ydelsesgaranti, hvilket ikke er tilfældet for kunder med markedsrenteprodukter.

Når et pensionselskab på gennemsnitsrenteprodukter opnår et større investeringsafkast end forventet, og dermed overskud i forhold til hvad der er lovet kunderne, har selskabet mulighed for at anvende overskuddet til at forhøje kundernes forrentning eller til opbygning af reserverne. Opbygningen af reserver sker bl.a. med henblik på at sikre, at selskaberne også i dårlige tider med lav eller manglende investeringsafkast fortsat kan udbetale de garanterede ydelser til deres kunder. Reserver, der når en vis størrelse, vil typisk blive fordelt til kunderne i form af en ekstra, men ugaranteret ydelse, som kommer udover det, selskaberne i første omgang har lovet kunderne.

I enkelte situationer vil det kunne forekomme, at et selskab bliver nødt til at "låne penge" af ejerne af selskabet for at sikre, at kunderne kan få, hvad de er blevet lovet. Som betaling for, at ejerne stiller kapital til rådighed, betales et gebyr i form af et såkaldt driftsherretillæg.

Det pågældende driftsherretillæg, den rente som selskabet har lovet i forrentning, samt investeringsafkast mm., er således af betydning for, hvor meget en kunde får ud af et gennemsnitsrenteprodukt.

Et pensionselskab, der er i stand til at opfylde, hvad det har lovet en kunde og dermed udbetale den aftalte ydelse, handler ikke i strid med god skik ved at reklamere med tilbud om pensioner, selvom afkastet ikke kan forventes at blive stort.

Det er imidlertid klart, at det vil være i strid med god skik at reklamere med høje afkast, hvis selskabet ikke er i stand til at honorere sådanne høje afkast. Det afgørende er således, at selskabet ikke lover mere, end selskabet kan holde og er i stand til at opfylde de aftaler, som det indgår med deres kunder.